

Tortugues enredades.

Cabrera és un lloc privilegiat. Un passat militar hi ha protegit de la sobreexplotació l'illa i el mar circumdant.

Però la bromera del mar naix lluny del lloc on mor, i en el seu viatge arrossega els problemes.

En els remolins de les onades van donant voltes organismes i partícules, molècules d'aigua i de sal, i també algunes trampes, que no es veuen en la superfície, però que no desapareixen només per no ser visibles.

El mar pareix engolir-ho tot; i és cert que a vegades ho aconseguim, si bé, moltes vegades, els problemes reapareixen de la forma i en el lloc més insospitats.

La tortuga bova topa amb alguns d'eixos problemes.

L'espècie havia sigut molt abundant en el mar Mediterrani; no obstant això ara és una raresa, i potser dins de poc tan sols siga un record.

Este rèptil res en alta mar, encara que és freqüent que s'acoste a les costes en les seues llargues migracions.

Són milles i milles al llarg de la vida d'una tortuga, milions de cops de les aletes, eixes formes que han adquirit les extremitats d'estos quelonis al llarg de l'evolució, i que els diferencien dels seus parents terrestres i inclús dels d'aigua dolça.

Cada vegada que les aletes remen, l'animal corre el risc de veure's mutilat.

Una trobada a l'atzar —li pot tocar a qualsevol— amb les restes d'una xarxa a la deriva. Eixa vaig poder ser la plastificada cara d'una mort res èpica i menys natural.

Llevat que, també per atzar, un ser humà passe a temps per a reparar el dany d'un congènere, com si al final només comptara que l'espècie esmene els seus errors.

Esta tortuga ha xocat amb la bona fortuna. Com en Cabrera no hi ha molt que fer, atrau l'atenció de l'exercite, dels guardamarinas, dels pescadors i de les seues famílies; tots pendants d'una tortuga que a punt ha estat de perdre la vida.

Una vegada alliberada d'una embolic verinosa, el seu lloc és el mar. Encara que allí vaja a trobar-se amb noves trampes, més perills i menys mims. La llibertat mai és gratis, però hi ha preus que valen la pena i riscos que no es poden evitar.

Restes de xarxes i bosses de plàstic, substàncies alienes al mar, són les que actuen com una camisa de força sobre les tortugues. Paràlisi antropomòrfica; estúpida per involuntària, malvada per irreflexiva.

No hi ha una sola persona que obtinga benefici ni comoditat d'abandonar tot eixe fem en el mar. I no obstant això, la qual cosa sí que provoca és la mort d'estes belles tortugues, la presència de la qual entre les onades, creuant oceans, fan que el planeta s'a un poc més bell.

La naturalesa sempre troba un nou equilibri, però a qui de veritat provoca un dany irreparable la desaparició d'una espècie és al ser humà.